

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce: **M.C.**, narozen dne
státní příslušnost Ukrajina
bytem ...
zastoupen advokátem JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D.,
sídlem Karlovo náměstí 559/28, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016, č. j.: MV-130666-5/SO-2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016, č. j.: MV-130666-5/SO-2016, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 6. 9. 2016, č. j.: OAM-1665-10/ZR-2016 a jímž toto rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) potvrdil.

2. Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že dne 11. 7. 2016 bylo pod č. j.: OAM-1665-4/ZR-2016 zahájeno správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť opakovaně narušil veřejný pořádek a práva a svobody druhých tím že opakovaně páchal úmyslnou trestnou činnost, v jednom případě dokonce zvlášť závažnou, za kterou byl pravomocně odsouzen.
3. Dne 6. 9. 2016 vydal správní orgán I. stupně pod č. j.: OAM-1665-10/ZR-2016 rozhodnutí, kterým zrušil platnost povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť cizinec opakovaně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek a práva a svobody druhých (výrok I.). Žalobci stanovena podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (výrok II.). V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že účastník řízení byl v České republice opakovaně (ve dvou případech) pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin. Rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 26. 6. 2016, č. j. 30 T 77/2013, byl odsouzen jednak pro spáchání přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a jednak pro spáchání přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, k trestu odnětí svobody 2 měsíce s podmíněčným odkladem na zkušební dobu v trvání 1 roku a náhradě škody a dále rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 10. 5. 2016, č. j. 30 T 29/2016, byl odsouzen pro spáchání zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků s podmíněčným odkladem na zkušební dobu v trvání 5 let. Správní orgán dospěl k závěru, že způsobem páchané trestné činnosti žalobce naplnil definici pojmu závažného porušení veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. K otázce přiměřenosti dopadu do soukromého nebo rodinného života žalobce správní orgán uvedl, že v rámci provedeného dokazování k osobě žalobce zjistil, že je svobodný, na území České republiky žije sice jeho rodina, ale on sám je dospělý, zaopatřený, nemá manželku ani žádné děti ve své péči. Trvalý pobyt mu byl povolen relativně krátkou dobu od roku 2009 a v České republice podle dostupných informací nepodniká, podle rozhodnutí soudu z května roku 2016 se jedná navzdory tvrzení zmocněného zástupce o nezaměstnaného. Sedmiletý pobyt žalobce v ČR, který využil dva roky po sobě ke spáchání trestného činu, nelze považovat za důvod, proč by mělo být nepřiměřeným způsobem zasaženo do jeho soukromého nebo rodinného života.
4. Proti správnímu rozhodnutí I. stupně podal žalobce odvolání, odvolací námitky byly obdobné jako námitky žalobní. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí zrekapituloval dosavadní průběh řízení, vyslovil souhlas s posouzením věci prvostupňovým správním orgánem a vypořádal se s odvolacími námitkami. Uvedl, že v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, kde se musí posuzovat závažnost hrozby, jakou cizinec představuje pro veřejný pořádek v České republice, se posuzuje trestní minulost cizince bez ohledu na to, zda bylo odsouzení zahlazeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, sp. zn. 1 As 175/2012). K poukazu na to, že žalobce žije

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

od poloviny roku 2013 řádným životem, žalovaný uvedl, že pro správní orgány je rozhodující pravomocný rozsudek trestního soudu, který může být vydán až po několika měsících či letech. Trestná činnost může vyjít najevo až po určité době, orgánům činným v trestním řízení trvá objasnění trestné činnosti (obzvláště té, která se složitěji a déle vyšetřuje a prokazuje) delší dobu. Nemalý časový odstup od narušení veřejného pořádku do vydání pravomocného správního rozhodnutí je logický a běžný. Žalobce se podle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 10. 5. 2016, sp. zn. 30 T 29/2016, dopustil trestného činu loupeže dle § 173 odst. 1 trestního zákoníku. Toto jednání bylo podle § 14 odst. 3 trestního zákoníku zvlášť závažným zločinem. Ani ne o rok později se žalobce v roce 2013 se svým kamarádem dopustili přečinu poškozování cizí věci podle § 228 odst. 1 a výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 téhož zákona. Žalobce je v souvislosti s trestným činem loupeže ve zkušební době až do května 2021. K posouzení dopadu rozhodnutí do života žalobce odvolací orgán uvedl, že žalobce sice má na území určité nezanedbatelné vazby (rodiče, sestra), ale na druhou stranu je svobodný, bezdětný. Trestné činnosti se dopouštěl úmyslně. Věděl, že následkem trestné činnosti může být ztráta pobytového oprávnění, tedy zásah do rodinného soužití. Bylo to chování žalobce, které ohrozilo jeho soužití s rodinou. Žalobci není navždy zapovězen pobyt na území, pouze je rušeno nejvyšší možné pobytové oprávnění. Žalovaný dále zopakoval důvody vyslovené v prvostupňovém rozhodnutí s tím, že závěr z nich plynoucí vyslovený prvostupňovým správním orgánem shledal jako správný, odpovídající zjištěným skutečnostem.

5. Žalobce v žalobě namítl, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu uvedené v § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Odsouzení na základě trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 26. 6. 2013, č. j. 30 T 77/2013, bylo zahlazeno, a to nejpozději dne 12. 1. 2015. Žalobce se uvedeného činu dopustil z mladické nerozvážnosti v polovině roku 2013, přičemž za své jednání byl náležitě potrestán. Jestliže bylo napadeným rozhodnutím žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu s odůvodněním, že byl žalobce opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu, přestože se na něj hledí, jako by mu tento podmíněný trest odnětí svobody uložen nebyl, je toto rozhodnutí nesprávné a nezákonné. V případě druhého trestného činu, o němž bylo rozhodnuto rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 10. 5. 2016, č. j. 30 T 29/2016, žalobce uvedl, že neměl v úmyslu se uvedeného trestného činu kvalifikovaného jako loupež podle § 173 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen trestní zákoník), dopustit.
6. Dle žalobce nebyly splněny podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu také z toho důvodu, že by toto rozhodnutí nepřiměřeně zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce poukázal na to, že má v České republice veškeré rodinné a sociální zázemí, má zde celou blízkou rodinu, všichni jeho rodinní příslušníci mají na území České republiky povolený pobyt. Žalobce se domníval, že ve správním řízení mělo být rovněž zohledněno, že se trestných činů dopustil ve věku blízkém věku mladistvých.
7. Žalobce vyslovil nesouhlas se závěrem, že opakovaně narušoval veřejný pořádek a práva a svobody druhých, a že nerespektuje právní řád České republiky, neboť řádně pracuje, plní si i jiné občanské povinnosti. Žalobce měl za to, že v jeho případě absentoval znak opakovanosti závažného narušení veřejného pořádku nebo práv a svobod druhých.

8. Od poloviny roku 2013, tedy po dobu delší tří let, se nedopustil žádného jednání, které by bylo možné trestněprávně kvalifikovat či zhodnotit jako přestupek. Žije na území České republiky řádným životem spolu s celou svou rodinou, je zde zaměstnán a má v úmyslu zde pobývat i nadále. Žalovaný se nikterak nezabýval současným životem žalobce, skutečností, že svého předchozího jednání lituje, že se z něj poučil, jím způsobenou škodu nahradil a žádnou další trestnou činnost již nespáchal.
9. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že dle konstantní judikatury správních soudů nenastoluje zahlázení odsouzení fikci, že se trestný čin nestal. Žalovaný sleduje jiné cíle než trestní soudy a při posuzování otázky hrozby cizince pro veřejný pořádek v České republice je oprávněn vycházet ze všech pravomocných odsouzení dotčeného cizince, a to i těch, která byla mezitím zahlázena. Zásah do rodinného života žalobce nezpůsobilo žalobou napadené rozhodnutí, avšak tento zásah primárně způsobil sobě a své rodině především sám žalobce svým protiprávním jednáním. Žalobce si měl před pácháním závažné trestné činnosti uvědomit, jaké následky s sebou takové chování může nést. Tvrzení právního zástupce žalobce o tom, že žalobce byl zaměstnán a žil spořádaným životem, nebylo ve správním řízení ničím doloženo. Z trestních rozsudků naopak vyplývalo, že žalobce byl nezaměstnaný. Žalobce pobýval v České republice teprve od roku 2009, Ukrajinu opustil až ve věku 17 let. Případné dočasné přesídlení do vlasti by proto nemělo žalobci činit nepřekonatelné potíže.
10. Při jednání zástupce žalobce s odkazem na žalobní body navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v rozsahu námitek, kterým je vázán. Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
12. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
13. Ze shora citovaného ustanovení vyplývá, že důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v tomto případě není odsouzení pro trestný čin, případně záznam v rejstříku trestů. Důvodem je mimo jiné zjištění, že se cizinec dopustil takového jednání, kterým závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých, a to opakovaně. Z tohoto základu je třeba vycházet při hodnocení důvodnosti tvrzení žalobce, že mělo být přihlédnuto správním orgánem k tomu, že jedno z trestních odsouzení bylo v době vydání napadeného rozhodnutí zahlázeno. Jednalo se odsouzení trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 26. 6. 2013, č. j. 30 T 77/2013. Zahlázení odsouzení není pro posouzení důvodů pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu právně významné. Skutečnost, že bylo odsouzení zahlázeno, neznamená, že by k jednání, které bylo posouzeno jako trestné, správní orgány v rámci posouzení naplnění podmínek stanovených v § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nemohly přihlédnout. V rozsudku ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34, (č. 2835/2013 Sb. NSS) Nejvyšší správní soud uvedl: „Ačkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahlázeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého

pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom že se dopustil určitého jednání. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona shodné i § 106 trestního zákoníku).“ Pakliže žalobce argumentoval, že v případě trestného činu loupeže, o němž bylo rozhodnuto rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 10. 5. 2016, č. j. 30 T 29/2016, neměl v úmyslu se tohoto trestného činu dopustit, pak se jedná o námitku, kterou již z principu správní orgány nemohou posuzovat, neboť otázka viny a trestu, včetně posouzení subjektivní stránky konkrétního trestného činu spadá do pravomoci trestních soudů, což vyplývá i z příslušných trestních předpisů (viz např. zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů).

14. Výkladem pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu a to v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, (č. 2420/2011 Sb. NSS) se závěrem, že za závažné narušení veřejného pořádku se považuje přímé nerespektování právních norem (např. rozsudky ze 17. 12. 2008, č. j. 4 As 66/2008 - 124, z 18. 12. 2008, č. j. 6 As 31/2008 - 80 či rozsudek z 30. 10. 2009, č. j. 2 As 40/2009 - 63). Rozšířený senát konstatoval, že *[při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.*
15. Důvodem zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky cizinci, může být pouze jednání narušující veřejný pořádek výraznou intenzitou. Pro posouzení závažnosti jednání pak hraje roli řada faktorů, jako je význam porušené normy, forma zavinění apod.
16. Ve správním spise je založen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 10. 5. 2016, č. j. 30 T 29/2016, jímž byl žalobce odsouzen za spáchání zvláště závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků a podle § 84 a § 81 odst. 1 trestního zákoníku se žalobci výkon trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 5 (pět) let a zároveň se nad ním stanovil dohled v rozsahu stanoveném trestním zákoníkem. Podle skutkové věty ve výrokové části rozsudku byl trestný čin loupeže spáchán dne 13. 7. 2012. Dále je ve správním spise založen trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 26. 6. 2013, č. j. 30 T 77/2013, jímž byl žalobce odsouzen spolu se stejným spolupachatelem jako v případě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 10. 5. 2016, č. j. 30 T 29/2016 za přečiny poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 téhož zákona, oba spáchané ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, a podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku s přihlédnutím k § 314e odst. 2 trestního řádu k trestu odnětí svobody v trvání 2 měsíců a podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 1 roku. Uvedených skutků se žalobce dopustil dne 24. 6. 2013.
17. Účelem posuzované právní úpravy, tj. § 77 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je, aby cizinci, kterému byl přiznán v minulosti nejvyšší pobytový status (trvalý pobyt

v České republice) a který nerespektuje zákony takovým způsobem, že toto nerespektování dosahuje výrazné intenzity, mohl být tento nevyšší pobytový status zrušen. Žalobce nerespektoval právní předpisy České republiky v takové intenzitě, že jeho jednání v rozmezí jednoho roku červenec 2012 – červen 2013 naplnilo skutkové podstaty trestných činů (přechinů), za něž byl pravomocně odsouzen. V daném případě byla hypotéza právní normy („*cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek*“) naplněna, neboť žalobce se dopustil trestné činnosti opakovaně v rozmezí necelého jednoho roku, byť existují, jak soud dodává, mnohem závažnější formy trestné činnosti, než jakých se dopustil žalobce. Již samotná skutečnost, že jednáním žalobce byly naplněny skutkové podstaty trestných činů, nasvědčuje tomu, že se jednalo o narušení veřejného pořádku závažným způsobem. V daném případě nelze nepřihlídnout k tomu, že žalobce se aktivně zúčastnil napadení poškozeného při loupeži, že mu způsobil spolu se spolupachatelem zlomeninu dolní čelisti a další zranění. Při druhém útoku žalobce se stejným spolupachatelem rozbili tři skleněné výplně veřejně přístupné tramvajové zastávky, tedy jednalo se opět o razantní útok, tentokrát proti majetku. Tyto prokázané skutečnosti dokládají dle názoru soudu, že žalobce opakovaně narušil veřejný pořádek. Vzhledem k těmto okolnostem neshledal soud důvodnou námitku žalobce, že opakovaně nenarušoval veřejný pořádek a práva a svobody jiných druhých.

18. K otázce přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu na soukromý a rodinný život žalobce správními orgány považuje soud za potřebné uvést následující.
19. Při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí vydaného podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je třeba dbát na zachování přiměřenosti mezi intenzitou porušení normy a jeho následkem. Takovým následkem může být například zásah do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.). Posouzení intenzity narušení veřejného zájmu je tak neodmyslitelně spjato s posouzením, jakým způsobem bude vydávaným rozhodnutím zasaženo do soukromého a rodinného života cizince. Aby nedošlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, je nutno poměřovat intenzitu zásahu spočívajícího ve zrušení povolení k trvalému pobytu a intenzitu narušení veřejného pořádku, které bylo důvodem tohoto zásahu státu. Pro tyto účely musí být nejprve v každém konkrétním případě identifikována jak intenzita zásahu, tak intenzita narušení veřejného pořádku (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013-41).
20. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo uvedeno, že v rámci provedení dokazování k osobě žalobce zjistil, že žalobce je svobodný, na území České republiky žije sice jeho rodina, ale on sám je dospělý, zaopatřený, nemá manželku ani žádné děti ve své péči. Trvalý pobyt byl žalobci povolen od roku 2009, tedy relativně krátkou dobu, a v České republice podle dostupných informací nepodniká, podle rozhodnutí trestního soudu z května roku 2016 se jedná navzdory tvrzení zmocněného zástupce o nezaměstnaného. Uvedené skutečnosti pokládal správní orgán I. stupně jako dostačující pro závěr, že zrušení trvalého pobytu žalobce je zcela přiměřené okolnostem případu. Ve prospěch žalobce svědčilo pouze, že na území ČR žil 7 let a měl zde rodinu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nadto uvedl, že žalobce se trestné činnosti dopouštěl úmyslně, věděl, že v případě odhalení může být uvězněn či ztratit pobytové oprávnění, přičemž oba tyto následky negativně zasáhnou do jeho soužití s rodinnými příslušníky na území. Žalovaný dále uvedl, zrušení trvalého pobytu neznamená zákaz

pobytu. Dle informací z veřejných rejstříků žalobce nepodnikal, resp. měl od roku 2012 provozování životnosti již pětkrát přerušeno. Dále žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce, že je zaměstnán, je v rozporu s rozhodnutími trestních soudů, která jsou založena ve správním spise. Své tvrzení o tom, že je zaměstnán, žalobce nikterak v průběhu správního řízení nedoložil.

Podle Cizineckého informačního systému žalobce na území ČR pobýval od roku 2009, svou vlast opustil v sedmnácti letech, má tam patrně ještě jednu sestru a návrat do vlasti by pro žalobce nebyl neřešitelným problémem. Žalovaný dospěl k závěru, že intenzita zásahu napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně do rodinného a soukromého života žalobce nedosahuje takové intenzity, aby bylo nutno považovat napadené rozhodnutí za nepřiměřené.

21. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zformoval výčet faktorů, které je třeba brát v potaz při posuzování otázky přiměřenosti ve věcech cizinecké agendy; jsou jimi: „(1) *povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince);* (2) *délka pobytu cizince v hostitelském státě;* (3) *doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby;* (4) *stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru);* (5) *počet nezletilých dětí a jejich věk;* (6) *rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění);* (7) *rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.);* (8) *imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti);* a (9) *věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech“.* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39).
22. Dle názoru soudu napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým se zabývalo otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce ve shora vymezeném rozsahu. Žalovaný porovnával zájem na ochraně zákonem chráněných veřejných zájmů, které žalobce svým jednáním porušil, s faktickým dopadem na soukromý a rodinný život žalobce. Závěr o tom, že v daném případě zrušení povolení nebude mít nenapravitelný negativní vliv na život žalobce, se jeví jako logický a odpovídající zjištěnému skutkovému stavu. Žalobce do České republiky přicestoval ve věku, kdy již musel mít vytvořeny úzké vazby k zemi původu, na území nepobýval takovou dobu, kdy by již tyto původní vazby nemohly vůbec existovat. Vazby na rodinné příslušníky pobývajících rovněž na území České republiky nepředstavují v tomto případě důvod, ke kterému by muselo být přihlédnuto při vydávání rozhodnutí. Žalobce je osobou zletilou, neuvedl žádné důvody, pro které by byl odkázán na péči rodinných příslušníků. Na žalobce nejsou ani odkázány jiné osoby (manželka, dítě). Samotná skutečnost, že žalobce se v další době již žádného jiného

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

protiprávního jednání nedopustil, neznamená, že by nebylo možné povolení k trvalému pobytu zrušit. Nelze nepřihlídnout k tomu, že dosud ani neuplynula zkušební doba stanovená rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 10. 5. 2016, č. j.30T 29/2016. Soud považuje za potřebné poukázat dále na to, že žalobce ani v řízení o žalobě své tvrzení o tom, že je zaměstnán, nedoložil. Věk žalobce v době páchaní trestné činnosti pak rovněž nepředstavuje důvod, který by bránil vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Tato okolnost byla hodnocena v trestním řízení při ukládání trestu, avšak v předmětném správním řízení byla významná zejména závažnost trestné činnosti. Pro hodnocení otázky přiměřenosti je rovněž významné to, co uvedl žalovaný, tedy že napadené rozhodnutí neznamená pro žalobce zákaz pobytu na území České republiky, že tedy není vyloučeno, aby si požádal o jiný druh pobytu. Soud neshledal jako neodůvodněný či nesprávný názor žalovaného, že intenzita dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života není nepřiměřená.

23. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
24. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 21. října 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.